

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 18—'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

'Εξ 'Αθηνῶν εἰς Μαργκενχόφ.

'Ερωτᾶτε μετ' ἀγωνίας περὶ γουρουνίων τοῦ Δευκαλίωνος. Ὡ! εἶναι πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν των· σὰς ἀσπάζονται. Ἡ Ἰωάννα Δάρκ 1) σὰς ἔκαμε πέντε μὲ συμπάθειο· μὰ τόσον εὐλορφα καὶ ξανθὰ, ὥστε ὅσῳ τὰ βλέπω τόσῳ σὰς ἐνθυμούμαι. Ὁ Σκομπελέρ 2) εἶναι ἀγριεμένος, κυνηγᾷ τὸ χαρέμι του μὲ ὄρμην 'Αλβανῶν ἐναντίον Μαυροβουνίου· μ' ἐνθυμίζει πολὺ τοὺς νεκρικοὺς σας χρόνους. Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σας γράψω, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐλαττώσω τὸ περὶ γουρουνίων ὑψηλὸν ἐνδιαφέρον σας, ἀνακατόνων αὐτὸ μὲ ζητήματα πολιτικῆς καὶ πατριωτισμοῦ.

Φριδερικός.

(1) Ἄβρην χοτρος.—(2) Θ/λεια χοῖρα.

ΜΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Λόγος Καραϊσκάκη.

Κύριοι Βουλευταί, γιούπλα ἤχουμαι, πουλεμουφίδια ἤχουμαι, ἄνδρες· ἤχουμαι, οὐμούνοια, οὐμούνοια! (Χειροκροτήματα ἐκ τῆς ἀριστερᾶς. Ὁ ὑπουργὸς καταβαίνει.)

Λόγος Βούλγαρη

Κύβιοι βουβευταί, οὐᾶ, οὐᾶ, οὐᾶ.

Ὁ κ. Οἰκονόμου. Τι ἔχει τὸ μικρὸ μου;

Σ. Πετιμεζᾶς. Ἐξάδελφε, (ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης) θέλει τὰ "Δίντε πηγαινέ το κ' ἔλα πάλι.

Βούλγαρης. Ohi, dhi, οὐᾶ, οὐᾶ, οὐᾶ. Ἐφημερίδες γδάψανε ἔλαμα ἐγὼ κακὰ

Βαλαωρίτης. Oh! That is very shoking.

Τρικούπης, (πρὸς τὸν Βούλγαρη). Ἐλα νὰ κάμης νάνι, μωρὸ μου. (Χειροκροτήματα ἐκ τῆς ὑπουργικῆς πτέρυγος· ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν κατέρχεται, ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς.)

Λόγος Θανάση Πετιμεζᾶ.

Καὶ τί ἐνομιάσατε, Κύριοι; (Καταφέρνει ἕνα γρόβον ἐπὶ τοῦ βήματος). Οἱ πατέρες μας ἐπολεμησαν χωρὶς ὄπλα, (εἰς κάθε «χωρὶς» δίδει καὶ μιὰ τοῦ βήματος), χωρὶς Γκρά, χωρὶς Κρούπ, χωρὶς δάνεια, χωρὶς πυρίτιδα, χωρὶς ξιφή, χωρὶς διπυρίτην, χωρὶς σῶβρακα, χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτα. (Γὸ βήμα ἐκβάλλει ἕνα κρηγμόν ἐπικίνδυνον). Καὶ οὕτως ποιοὶ εἴπατε ὑμεῖς οἵτινες κατηγορεῖτε ἡμᾶς; Καὶ ποιοὶ εἴπατε ἡμεῖς οἵτινες κατηγοροῦμεθα ὑφ' ὑμῶν; Ἐ! (Ἐδῶ γίνεταί ματιώδης καὶ κτυπᾷ τὸ βήμα καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια). Ὅταν ὁ Δαυὶδ ἔλεγεν: ἀποθανεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων... (Κραὰκ, τοῦμ, τὰμπ, κρημνίζεται τὸ βήμα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ Πετιμεζᾶς. Ἡ ἀριστερὰ χειροκροτεῖ ἡ δεξιὰ πτέρυξ σφυρίζει, ὁ δὲ Πετιμεζᾶς ἐγειρόμενος ἀπειτηνετικῶς ἀναστρέφεται ἀρειμανίως πρὸς τὴν ἀντιπολιτευσίαν): Καὶ τί μ' ἐνομιάσατε κύριοι ἀπ' ἐκεῖ, πῶς; (Γέλωτες παρτεταμένοι καὶ χειροκροτήματα).

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ».

(Σάτυρα Σατύρας).

Τρικούπης.—Κύριοι βουλευταί,—Ἐφηρμόσαμεν τὸ πρόγραμμα ἡμῶν κατὰ γράμμα. Ἐπηνέγκομεν τὰς οικονομίας. Τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα ἐκινδύνευε νὰ λυθῆ ὑπὲρ ἡμῶν, ὠθοῦν ἡμᾶς εἰς νέα δάνεια καὶ νέας οικονομικὰς κρίσεις. Ἄλλ' εἴχομεν τὸ θάρρος νὰ εἴπωμεν εἰς τὰς δυνάμεις: Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ δαπανήσωμεν οὔτε λεπτόν· ἄφετε μας ἡσύχους καὶ μὴ μᾶς ζαλιζετε μὲ τὴν Ἡπειροθεσσαλίαν σας. Δικὴ σας εἶναι· δὲν τὴν θελομεν. Ἐδυνάμεθα καλοῦντες εἰς τὰ ὄπλα πολίτας δέκα μόνον ἡλικιωῶν νὰ καταλάβωμεν δι' ἑνὸς στρατιωτικοῦ περιπάτου τὰς ἐπιδικασθείσας ἡμῖν χώρας· ἀλλ' ἐδηλώσαμε εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι δὲν τὸ κουνούμεν ἀπ' ἐδῶ· θὰ ἐφαρμότωμεν τὸν νέον στρατολογικὸν νόμον, ὅστις θὰ φέρῃ ἀποτελέσματα μετὰ 50 ἔτη καὶ τότε

εφαίνεται μηδὲν ἀπέναντι τοῦ ξένου βλέμματος, ὅπερ μὲ ἀντίκρυζε — τοῦ ἀδιαφοροῦντος ἐκείνου βλέμματος, ἂν θὰ ἰαθῶ ἢ θὰ πάθω — μ' ὄλην τὴν ὁμολογουμένως μεγάλην περιποίησιν, προσοχὴν καὶ ἐπιτήρησιν, ὡς ἀπλήρησιν καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν τοῦ ἱατροῦ ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων, ἀλλ' ἐργαζομένων δίκην ἀψύχου τελείας μηχανῆς.

Ὡς ἐκ τούτου σὲ συνιστῶ, ἐάν τυχὸν στενοχωρηθῆς αἴφνης πολὺ, ἐάν αἰσθανθῆς ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἀνθεξῆς ἐν τῇ ξένη, εἴτε ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας σου, εἴτε ἐξ ἄλλων αἰτιῶν, μὴ διστάσῃς ἕνεκα μικροφιλοτιμίας νὰ γράψῃς εἰς τοὺς τῆς ἐμπιστοσύνης σου σαφῶς περὶ δῶλων, ὥστε νὰ φροντίσωσιν ἐκεῖνοι περὶ τῆς ἐξομαλύνσεως ἢ ἐπανόδου σου. Ἀπεσπάσθης εἶνε βεβαίον τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὅπως ἐλαφρύνῃς αὐτήν καὶ συντηρῆσαι ἀπὸ σεαυτῆς διὰ τῆς προσωπικῆς σου ἐργασίας πλέον, ἀλλ' ἐάν ἡ ξενιτιά, ἐπαναλέγω, καὶ τὸ ἀπροσάτετον σοῦ γεννήσῃ αὐτόσε πικρίας, μελαγχολίαν ἢ νοσταλγίαν, μὴ σὲ κυριεύσῃ ποτὲ ἀπελπισία ἕνεκα τῆς πτωχείας σου καὶ εἴπῃς τί θὰ γείνη τὴν ἄρα! διότι ἀμαρτάνεις διστάζουσα εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, προνοοῦντος καὶ διὰ τὸν μύμηνα ἀκόμη. Ἐχε δ' ὑπ' ὄψιν σου πάντοτε, ὅτι ἡ διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ νοημοσύνης περαιώσασα τὰς σπουδὰς τῆς καὶ λαβοῦσα πτυχίον ἀρίστα, ἢ ἔχουσα συγχρόνως ἀληθῆ εὐσεβείαν, σωφροσύνην, ἀρετὴν καὶ τὰ λοιπὰ πλεονεκτήματά σου φίλεργος κόρη, ὅσα πτωχὴ καὶ ἂν ᾖ, ὅσα ἀπροσάτετος, ἀδικεῖται καὶ μὲν συχνὰ ἀπὸ τὴν παρεξήγησιν, ἀλλ' οὐδέποτε χάνεται — στενοχωρεῖται κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θριαμβεῖ.

Συνάμα πείσθητι, ὅτι οὐχὶ μόνον ἡ εὐγενὴς τοῦ διδασκάλου ἐργασία, ἢ ἔχουσα τὸν μέγαν προορισμὸν νὰ μορφώσῃ πολίτας, ἀλλὰ καὶ οἰαδήποτε ἐντιμὸς προσωπικὴ ἐργασία, ἣτις παρέχει τὴν συντήρησιν ἐξ ἰδίων λόπων εἰς τὸ ἄτομον, εἶνε τί ὑψηλότερον τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, τοῦ στρατιώτου, τῶν ἡγεμόνων, ἢτοι τῶν μισθωτῶν ἐν γένει, οὐ; οἱ λαοὶ — ἀπαντῶντες συχνάκις τὴν πίεσιν παρ' αὐτῶν καὶ τὴν κακοβουλίαν — τρέφουσιν, ὅπως τοὺς ἔχωσιν ὑπηρετὰς τῶν.

2) Ὡς πρὸς τὴν συμπεριφορὰν σου.

Ἐπειδὴ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματά σου καὶ τὸ ἀνθηρὸν τῆς ἡλικίας σου, συνδυαζόμενα μετὰ τῆς κοσμιότητος, ἣτις διπλασιάζει τὴν λάμπριν των, θὰ παρέξῃς βεβαίως τὴν καλὴν ἐντύπωσιν καὶ πιθανόν, ἢ μάλλον ἀναπόφευκτον, μεταξὺ τῶν μελλόντων νὰ σὲ γνωρίσωσι νὰ ὑπάρξῃς καὶ κλονισθησόμενοι, κατόπιν σου δὲ ψιθυρισθῇ ὅτι ψιθυρίζεται εἰς τὰς ἀγγέλους τῆς ἡλικίας σου, ἣτοι τρυφερά τις ἐκφρασίς θαυμασμοῦ διὰ τὰς χάριτάς σου, μὴ λησμονήσῃς ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ὅποια εἶσαι — ὅτι δηλαδὴ εἶσαι κόρη εὐσεβοῦς καὶ καλῆς οἰκογενείας, σεβασθεῖσθε ἐν μέσῳ φερῆς στενοχωρίας τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ φροντισιάσῃς διαπάσης δυνατῆς θυσίας νὰ σ' ἐκπαιδεύσῃ καὶ σὲ καταστήσῃ ἱκανὴν νὰ πορίζῃσαι ἀπὸ σεαυτῆς τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι πρέπει νὰ ᾗσαι, ὅσα ὑπερήφανος, ἀξιοπρεπῆς καὶ σοβαρὰ, κατὰ τοσοῦτον εὐγενὴς, λεπτὴ καὶ ἀδρόφρων, οὐδέποτε δ' ἀπότομος.

Ἄλλ' εἶτι μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν θὰ παράξῃς, ὡς ἐκ τῶν καλῶν σπουδῶν σου, τὸ εὐπαιδευτὸν, ἢ καλὴ ἀνατροφὴ σου καὶ τὸ πνευμά σου, κατὰ συνέπειαν ἐν τοῖς κύκλοις ἢ εὐφυῖα, ἢ ποιήσῃς καὶ ἡ ἐκτίμησιν θὰ θηρεύσῃ τὴν συναναστροφὴν σου ὅθεν ἔσο ταπεινόφρων πρὸς τὸν εὐφυῶ ἡλικιωμένον, ὅστις θὰ σὲ πλησιάσῃ — ἀφελῆς καὶ εἰλικρι-

νῆς πρὸς τὰς ὁμοίας σου κόρας, καὶ — σεμνοπρεπῆς πρὸ ὄσους εὐγενεῖς καὶ καλοανατεθραμμένους νέους, οἷτινες θὰ σοὶ ἀποτείνωσι τὸν λόγον, ἀλλὰ πάντοτε πρῶτοι. Ἐν γένει δὲ εἰς τὰς ὁμιλίαις σου πρότερον νὰ μὴ ἀναμιγνύσῃς εἰς ὑποθέσεις τρίτων, ἢτοι νὰ φαίνῃσαι φιλοπράγμων καὶ περιέργος, ὅπερ ἐνταῦθα, ὡς δὲν ἄγνοεῖς, πλείστοι ὄσοι τὸ θεωροῦσιν ὡς εὐφυῖαν, ἐνῶ εἶνε πράγματι ἄτοπον, διότι συχνάκις γεννῶνται σκάνδαλα, καὶ οἱ αἴτιοι καθίστανται μισοτοί.

Μὲ ἄλλας λέξεις, καλῆ μου Οὐρανία, ἀπόδειξον ὅποια ἀληθῶς εἶσαι, δηλαδὴ ἡ λεπτὴ, χαρίεσσα καὶ ἐνάρετος κόρη, ἣτις ἔκαμνε τὸν σύννοδόν τῆς, ὅτε τὰς ἐορτὰς ἐξήρχετο τῆς σχολῆς, νὰ τέρπηται ἐρωτώμενος κατόπιν παρὰ πάντων μετὰ θαυμασμοῦ περὶ σοῦ καθόσον πάντες, συγγενεῖς τε καὶ ἀγαπῶντές σε, παθοῦσι ν' ἀκούσωσιν, ὅτι καὶ αὐτόσε κατέστης εὐχάριστος καὶ πολῦτιμος, ὅπως εὐχωνταί, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ σὲ ἴδωσιν ἀποκαταστημένην ἀναλόγως τῶν προτερημάτων καὶ τῆς ἀρετῆς σου.

* *

Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶσαι καὶ νεαρὰ, φυικῶ δὲ τῷ λόγῳ ἔχεις θερμὴν τὴν καρδίαν, ὅσα εἶσαι καὶ ἀπειρος τῶν τοῦ κόσμου, ἀκουσον καὶ τὴν ἀκόλουθον ῥητὴν παραγγελίαν μου.

Ἐάν ποτε εὐρεθῆς εἰς θέσιν δύσκολον, ἐάν τὸ πεπρωμένον καὶ ὁ προορισμὸς τῆς ἡλικίας σου κάμουν αἴφνης τὴν καρδίαν σου νὰ αἰσθανθῇ κλονισμὸν, ἐάν ἀκουσίως σὲ σαγηνεύσῃ τί καὶ ἑνοῦς σου συγχισθῇ, πρὸ οἰαδήποτε ἀποφάσεως, συμβουλευθήτι — καθ' ἣν περίστασιν διστάζεις ν' ἀποτανθῆς εἰς τοὺς γονεῖς ἢ συγγενεῖς σου — ἐν οἰοδηποτε ἐκ τῶν γνωστῶν σου ἡλικιωμένον ἄτομον τῆς πατρίδος σου, καὶ οὐδέποτε ὁμηλικιὸν σου, διὰ νὰ μὴ μετανοήσῃς ἀφιεμένη εἰς σεαυτὴν μόνην.

Ὁ κόσμος, Οὐρανία μου, εἶνε ἄδυσσος καὶ ἡ νεότης ἐν τῇ ἱερίᾳ τῆς τὸν φαντάζεται ἀθυρμάτιον πάντοτε μετὰ τὸ ὅποσον δύναται νὰ παίξῃ εὐκόλως. Πρότερον λοιπὸν μὴ δώσης, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζῃσαι, δικαίωμα ποτὲ εἰς τινὰ πλείοντερον τοῦ σεβασμοῦ, ὅστις ὀφείλεται εἰς καλοανατεθραμμένην κόρην, διότι ἡ ἐν κακῇ ὥρᾳ δώσασα νεῆνις πλείοντερον τοῦ σεβασμοῦ δικαίωμα εἰς τινὰ, ἢ καταστρέφεται βαθμῆδον καὶ χάνει τὴν ὑπόληψίν τῆς, ἢ καὶ ἐάν ἀποκατασταθῇ θὰ ἔχῃ νέφος σκιάζον πάντοτε τὰς καλὰς ὥρας τοῦ βίου τῆς.

Ἐν τέλει ἔχε ὑπ' ὄψιν σου πάντοτε, ὅτι αἱ κοινωνίαι κατὰ γενικὸν κανόνα εἰσὶ προθυμότεραι νὰ πιστεύσωσι τὸ κακὸν καὶ νὰ φλυαρήσωσιν, ἢ νὰ ὁμολογήσωσι τὸ καλὸν καὶ διὰ τοῦτο ἡ κακοβουλία, τὸ συμφέρον καὶ ὁ σκτακτικὸς σκοπὸς εὐρίσκουσιν εὐκόλως τὴν εὐκαιρίαν νὰ ῥίψωσι τὸ ἰσοδύλον βέλος τῆς συκοφαντίας ὅθεν πρέπει νὰ ᾗσαι διαρκῶς λίαν πρᾶξις καὶ κυρίως τὰς πρώτας ἡμέρας, ὅπως κερδίσῃς τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν καλὴν φήμην καὶ οὕτως ἀποφύγῃς ἐπιτυχῶς τὴν ἐνεδραν τῆς διαβολῆς διότι ἀληθῶς, μόνον ὅταν δὲν δώσῃ τις ἀφορμὴν καὶ ἔχῃ ἡτύχον τὴν συνειδήσιν, δύναται καὶ νὰ μὴ φοβῆται — ὡς ὁ καθαρὸς οὐρανὸς τὰς ἀστράπας, κατὰ τὸ λόγιον — τὴν γλώσσαν τῆς κακοβουλίας.

Χαῖρε.

Φαλῆς.